

SETZÈ CONCURS DE RELATS BREUS DE DONES

“Paraules d’Adriana”

CATEGORIA SANT ADRIÀ 2.016

AUTORA: MIREIA MESA PARRA

SI ALGÚ M’HO HAGUÉS EXPLICAT

Estimada Lluna de quinze anys enrere,

Has de saber que la nit deixarà d’espantar-te.

Tres cops de vent a la finestra i un calfred corrent pels ossos. Són les onze. Quatre parets, un llit i jo. I algú més davant l’armari. Sempre m’observa i brama i tracta de desfer-se de sa túnica incolora. Jo també l’observo i ploro i desitjo que marxi. Un baluern llunyà i desapareix, es fon a terra. I els meus ulls, bel-ligerants entre son i vigília, perden sa força i s’entreguen a la treva.

La matinada sempre torna. El sol es cola a través de les petites escletxes de la persiana i l’olor de cafè em sacseja el cos a tall de despertador. La mare m’espera a la cuina i intenta somriure. Ha tornat a pintar-se el rostre, mai no tria bé els colors: un ull enfosquit, el pòmul dret verdós i els llavis massa rojos. El pare llegeix el diari i no aixeca la vista. Sembla que ma mare ha tornat a jugar sola, ell no té ni rastre de pintura.

Jo sí que jugo amb ella i em busca i fuig i l’atrapo i l’abraço; tot i que, de vegades, no deixa que l’estrenyi massa fort perquè se sent adolorida. Ell també

entra al joc durant la tarda, quan torna a casa i ma mare esdevé cambrera, ama de claus i escombriaire.

—Porta'm una cervesa—crida el pare—.

I ella li porta.

—Tens la casa plena de merda, *joder*, Sònia.

I ella recull de nou, per tercer cop al mateix dia.

L'amor no és això, Lluna. Això no és un bon exemple. Tu no ets esclava ni ets patrona. Ningú no pot dir-te què has de fer. No ho permetis mai. Creus que és un joc; però, en jugar, la diversió ha de ser mútua. La mare riu per tu, tant de bo no fingís i posés fi a tot això.

La lluna torna a treure el cap i jo començo a apagar-me per dins. Els minuts en segon pla, en tancar-se el llum el temps deixa de córrer. Ja hi torna. Allà hi és un altre cop. I em mira fixament, però no diu res. Fins que inicia un concert de gemecs en què jo sóc l'únic públic. La suor torna a esgarrapar-me la pell i els meus batecs s'acceleren. I sembla arribar la calma; però ell segueix allà, dempeus. Fins que la porta s'obre i cau. Ma mare entra a ma habitació i es tomba davant meu. Sento la seva mirada acariciant-me el rostre i sa respiració agitada. Ella creu que dormo. Jo sé que no ho faré, que no ho farà.

Sé que penses que ésser adult és complicat, que la dona s'emporta la pitjor part. Que si ser infeliç és el preu a pagar per créixer, tu no vols fer aquest pacte. Però aquesta no és la realitat, Lluna. T'ho prometo. La felicitat no s'ha de vendre. Pots conservar-la sempre si saps protegir-la, malgrat que alguns

cops sigui difícil. Somriu, Lluna. I estima la mare. Perquè ets el seu únic motiu per creure en l'existència de l'amor.

Es maquilla massa, però no aconsegueix cobrir la capa de pintura prèvia. Anem al parc i seu sola. La resta de mares somriuen i parlen i semblen passar-s'ho bé. La meua no reflecteix aquesta lluentor a ses ulls. De vegades sento llàstima per ella. Només ens té a mi i al pare i, quan ell s'apropa, ella sembla sentir-se més sola que mai. Potser també sent el fred que m'envolta si em mira, mon pare té ulls d'hivern i un somris gèlid. Ell també sembla abraçar la solitud.

Sé que m'estima. No en tinc tant clar si l'estima a ella. Ni si ella l'estima a ell. La televisió m'ensenya un concepte diferent de l'afecte. I els contes. I les parelles que veig quan passejo pel carrer. És com un efecte dòmino on ningú domina a l'altre: dos cors que es guarden esclaten, però no es fan mal a l'explosió. L'amor dels pares sembla ser una excepció; però, si no ho és, vull que el meu ho acabi essent. Quan els miro, desitjo per a mi un futur millor que el seu present.

El tindràs, pots estar-ne segura.

Avui el rellotge ha ballat massa de pressa, gairebé a tornat a completar sa volta. La pluja ressona a la vorera. El cel plora i em fa companyia. Potser hauria de dir "ens", perquè ha tornat a visitar-me. Avui crida tant que romanc immòbil sota el llit. Parla a dues veus, mentre jo clamo—en silenci—que calli. Sembla que sofreix i que vol fer-me sofrir. I el vull ajudar, però m'aterreix tant que la contradicció acaba acollint la por. I jo torno a ser presa del plor.

Apropa't a ell, Lluna.

No puc.

Aixeca't i abraça'l.

No puc!

Clar que pots, confia en tu.

El fred de les rajoles entorpeix mons peus descalços. La foscor envaeix ma ànima i tremolo i temo que els meus ossos s'esquerdin, però continuo caminant. M'apropo a la nívica presència—que no es mou, però no emmudeix—.

Els monstres es combaten cara a cara, Lluna. Abraça'l.

L'abraço i cau, abatut, sobre els meus braços. I no em fa mal. Però no calla. No és ell qui vocifera. Surto al passadís i el soroll augmenta. Els pares no dormen, la llum els delata.

—Que ho facis, Sònia!—crida mon pare—. Ets una inútil, *hòstia*.

Un crit ofegat precedit d'un cop àgil, d'un breu soroll.

—Si us plau, Enric...—murmura ma mare.

És aquest el seu joc? No sembla divertir-los.

No es diverteixen, Lluna. Has de sortir d'aquí. Has de salvar-la.

No t'entenc, Lluna. No t'entenc!

Entro en pànic i corro.

Agafó el llençol del terra i em cobreixo el cap.

I el meu batec tombeja dins ma cambra.

Ha de ser un malson. Ha de ser-ho.

Tranquil·la, Lluna. No és culpa teva.

El sol es cola a través de les petites escletxes de la persiana i l'olor de cafè em sacseja el cos a tall de despertar. La mare m'espera a la cuina i intenta somriure. Jo no puc fer-ho. El pare llegeix el diari i no aixeca la vista. No vull que ho faci.

—No has de jugar si no vols, mare.

Ella plora en silenci i li agafo la mà.

—Avui marxarem, Lluna.

Si algú m'ho hagués explicat, hauria exercit millor mon paper: una reina no pot témer el seu regnat. Tenia a mes mans el poder de prohibir la foscor durant l'absència del sol. Però no ho vaig saber veure, perquè aquell llençol blanc era una ombra del passat. Era el reflex de la submissió d'un gènere a l'altre, del silenci i la seva acceptació; d'una època en què la solitud era acceptar la companyia de qui no ho mereixia. Si algú m'ho hagués explicat, et prometo que la mare no hauria patit. Et prometo que l'hauria salvat molt abans.

Ella està fora de perill, les dues ho esteu. I ell no us trobarà. Tu coneixeràs l'amor i ella, a poc a poc, tornarà a confiar en què l'afecte no va lligat al sofriment. L'amor és exactament com creies, Lluna. És un dolç esclafit de tendresa, de confiança, de respecte i d'igualtat. Un sentiment equivalent i recíproc. No el temis. Si algú m'ho hagués explicat abans, faria temps que l'hauria acceptat.

La teva Lluna de vint anys,

Que t'estimin bé.

Relat de Mnemòsine